

Det næste Nummer paa Dagsordenen var Forespørgsel af Rigsdagsmanden for Odense Amts 7de Valgkreds (C. Petersen) til Indenrigsministeren angaaende Statens Control med Prædikatsskovene. (Forespørgselen findes i Tidens Sp. 219).

Cornelius Petersen: Den Forespørgsel, jeg med Thingets Samtykke har tilladt mig at henvende til den høitærede Indenrigsminister, er for Endeel foranlediget ved et Andragende til Rigsdagen fra adskillige af mine Bølgere, hvori de udtale det Ønske, at Rigsdagen vil søge at virke hen til at faae en Forandring i Forordningen af 27de September 1805, som handler om Skovfredning i Danmark. Det har nemlig for adskillige af disse Mand været Tilfældet, at de ere komne i Conflict med Autoriteterne formedelst Skovhugst, der efter denne Forordning skulde være ulovlig. Hvorledes denne Sag for Diebliffet staaer, veed jeg ikke, og om jeg vidste det, troer jeg, det vilde være aldeles upassende her ved denne Leilighed at berøre det; jeg vil blot ønske, at Sagen for dem maa faae et saa taaleligt og billigt Udfald som muligt; det er imidlertid ikke noget Gneftaaende, at Loven kan komme til at blive formeentlig ubillig anvendt paa Skoveierne. Der er vistnok ikke mange Steder i Danmark, hvor Skovene findes saaledes som dengang, da

den nævnte gamle Forordning kom ud, og desuden vide vi jo, hvad den ogsaa omtaler, at det er Autoriteternes, nemlig Amtmændenes, Pligt at indberette, hvorledes Forholdene omkring i Landet ere med Hensyn til Skovene; men det er ogsaa ligesaa vist, at Forordningen i en vis Henseende har sovet og hvilet i en Række af Aar, og paa Grund deraf kan det let tænkes, at der i den Henseende er skeet og kan skee mange Overtrædelser. Jeg veed meget godt, at det langtfra ikke har nogen juridisk Gyldighed ligeoverfor Loven, at man undskylder sig med, at man ikke kjender til saadanne Lovsteder, men det synes mig dog at kunne siges med nogenlunde Føie, hvad Almuesfolk i Almindelighed angaaer, at de ikke let kunne tænke sig, at der kan være eller har været Lovsteder, naar de i mange Aar ikke have hørt det Allermindste til dem, som forbøde dem at handle med deres lovlige Eiendom, som de bedst syntes, for at bringe det meest Mulige ud deraf. Det er en bekjendt Sag, at Agerdyrkningen er den i Danmark væsentligste Indtægtskilde, og derfor er det saa naturligt, at Landboerne søge at bringe saameget Land som muligt under Ploven og i Drift, og den Tidperiode, som ligger imellem 1805 og den nuværende Tid, er vistnok en af dem, hvori Agerdyrkningen har faaet sit egentligste og største Opsving, og det er særdeles glædeligt.

Rettelser i Indenrigsministerens Foredrag:

Nr. 51,	Sp. 783,	Lin. 27 f. o.	staaer: „store“	læs: „flere“
—	—	— 28 —	—	„Soldgodtgjørelse“ læs: „Concurrence“
—	—	— 30 —	—	— efter Ordet „om“ tilføies: „at Forholdene kunne stille sig saaledes“
Nr. 52,	Sp. 800,	Lin. 20 —	staaer: „saa at Rigsdagen ikke behøvede at optræde som Commissionair“	læs: „saa at Regjeringen kom til at optræde som Commissionair“
—	—	— 23 —	—	„men“ læs: „og“
—	—	— 24 —	—	„senere“ udgaaer.